

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. március 8-án.

Kezdő ének: 136. zsoltár 1-2. verse

Főének: 161. dicséret mind a 6 verse

Ének prédikáció előtt: 155. dicséret 1. verse

Textus: János evangéliuma 14. rész 2-3. verse „Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.”

Kedves Testvéreim!

Bevezetőként két gondolatot szeretnék felvillantani. Az egyik pozitív, a másik negatív oldalról közelíti meg ugyanazt a témát. A tegnapi napon itt a templomban hálaadó istentiszteleten vehettünk részt, amikor a templom külső felújításáért mondtunk köszönetet a Mindenhatónak. Steinbach József Püspök Úr arról beszélt az igehirdetésben, hogy a templom olyan hajlék, ahol újra és újra ugyanazt az üzenetet halljuk, hogy Jézus Krisztus: Isten Fia, Megváltó. Aki pedig ezt a templomban hallja, annak az élete megújul ennek az üzenetnek az erejében. Minden egyes istentisztelet lehetőség arra, hogy a templomban, vagyis a lelki hajlékban együtt lehessünk. Van tehát olyan otthonunk, ahol az evangéliumot hallgatjuk.

A negatív mozzanat pedig az, amikor valaki lelkileg, vagy fizikailag hajléktalanná válik. Amikor Budapestre kerültem a gimnáziumba, akkor az egyik legnehezebben elviselhető látványt a hajléktalanok jelentették. Nehezen tudtam megszokni, hogy a metró aluljárókban, vagy éppen az utcán a levegő cserélő meleg légáramlatában fekszenek emberek. Minden lehetőséget megragadtak, hogy valamilyen formában védett helyen legyenek. Az a védett hely azonban nem volt otthon, nem volt hajlék. Ugyanez az érzésem van mostanában lelki téren is. Beszélgetek olyan emberekkel, akik úgy érzik, hogy semmi otthonosság nincsen bennük. Élnek, de úgy, mintha minden idegen lenne. Úgy érzik, hogy van az ő életük és van ez a világ, amiben túl sok jó dolog nem található. Nagyon szomorú ezeknek az embereknek a lelke és az élete. Az egyik legjellemzőbb érzésük a magány érzése. Nincsen az életüknek hajléka, otthona.

A ma felolvasott evangéliumi szakaszban Jézus valami olyanról beszél, hogy a Mennyei Atya házában sok hajlék van. Többféle formában közelíthetünk a kérdéshez. Ravatal mellett, nyitott síroknál arra az otthonra gondolunk, ami az örök életben vár ránk. Ma nem az örökkévaló hajlékról szeretnék beszélni, bár az is nagyon fontos, hanem arról a hajlékról, ami már itt a földön a mienk lehet. Jézus azzal biztat tehát minket, hogy aki Benne hisz, annak a lelki hajléktalanságban soha nem lehet része!

„Az én Atyám házában sok hajlék van” – mondta Jézus. Sok. Ez nem mennyiség kérdése. Ha ott vannak 5 milliárdan, még akkor is sok marad. Nincsen számbeli korlát. Jézus azt akarja ezzel érzékeltetni, hogy mindenkinek elég, mindenki befér. Az emberi hajlékok, vagy ahogyan hívjuk, emberi csoportok nagyon sokszor kizáró jellegűek. Hallottam olyanról, hogy valaki létszám feletti, vagyis fölösleges. Nem olyan régen, még a gyerekkoromban voltak olyanok, akik csak a B listán szerepeltek és nem kaphattak helyet olyan munkakörben, ahová csak az A listáról lehetett bejutni. Vagyis vannak olyanok, akik kimagaslóan. Isten Jézus Krisztusban olyan hajlékot készített el, ami befogadó jellegű, vagyis mindenkinek van nála hajléka!

Mindenkinek van nála hajléka. Ízlelgessük most egy kicsit ezt a mondatot. Van helye Istennél a rendes hívő embereknek. Van helye azoknak, akik tiszta szívvel keresik, még akkor is, ha nem mindig találják meg. Van helye a kételkedőknek, akik mégis csak úgy gondolják, hogy van esély az életüknek Istennél. Ami azonban még ennél is fontosabb hír, hogy van helyem nekem is. Akkor is, ha vannak eltávolodásaim. Akkor is, ha nem mindig sziklaszilárd a hit, ami a lelkemet vezeti. Akkor is, hogyha néha csak kívülről figyelem az eseményeket és nem akarom magam közelébe engedni a gyülekezet életét. Van hajlékom Istennél Jézus Krisztusban. Ez a legnagyobb örömezenete ennek az időszaknak.

Ha pedig van ilyen hajlék, akkor azt valakinek elő is kell készítenie. Azt mondta Jézus, hogy elmegyek és helyet készítek nektek. Vagyis a Megváltó készíti a helyet. Ez pedig úgy van elkészítve, hogy otthonosan érezzük magunkat benne. Csak akkor beszélhetünk hajlékról, ha az otthonos. Egyébként csak szállás, vagy éjszakai pihenőhely. Az előkészítéstől, az odafigyeléstől válik otthonossá.

Egy mindennapi példával hadd érzékeltessem mindezt. Amikor a nagymamám idős korában a saját lakásából a szüleimhez költözött, akkor két folyamat történt. A régi lakásából kiköltöztették mindenét és

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. március 8-án.

az új helyen előkészítették neki a szobáját. Ebből a szobából is mindent kipakoltak és a saját bútorait rakták be, a saját képei kerültek fel a falra, hogy otthonosan érezze magát. Így nem csak ideiglenes szálláshely volt az, hanem hajlék, amit neki készítettek elő.

Jézus is úgy végzi el a lelki hajlék elkészítését, hogy az személyesen hozzánk igazodjon, nekünk legyen otthonos. Vagyis nem tömegszállásról van szó. Amikor azt halljuk, hogy sok hajlék van, akkor magunk elé képzelünk valami olyat, ami tömeges. Isten csodája azonban az, hogy mindannyiunk számára egyedivé teszi a vele való kapcsolatot. Ma is, amikor itt ülünk a templomban, mindenkit egyéneként szólít meg Isten. Mondhatom úgy is, hogy teljesen egyedivé teszi az üzenetet, az érzéseket, a meghallott iránymutatást. Hogyan teszi ezt? Úgy, hogy a mi életünkben is mindent kipakol és újra rendezi, hogy otthonos legyen számunkra.

Bőjtben ezt a sorrendet kell nagyon komolyan venni. Jézus az, aki sok mindent kiemel a lelkünkben, mert az nem felel meg a hitnek, a szeretetnek és a reménységnek. Cserébe viszont olyan belső erőt ad, olyan lelkesedést, olyan örömet ad, ami továbblendít minket a mindennapokban. Mitől otthonos nekünk egy hely? Nagyon egyszerűen attól, hogy ott jól érezzük magunkat. A Mindenható úgy alakítja a vele való kapcsolatot, hogy abban jó érzéseink legyenek.

Ezek pedig nem olyan érzések, amit megpróbálunk magunknak bemagyarázni. Ezek a folyamatos találkozásból fakadnak. Gondoljunk csak bele, hogy akivel hosszú időn keresztül nem találkozunk, azzal egy idő után kihűl a kapcsolatunk. Akivel viszont nap, mint nap összefutunk, azzal normális emberi kapcsolatot véve alapul, jó érzés és öröm találkozni. Ezért mondja Jézus is, hogy ismét eljövök hozzátok. Nem arról van szó, hogy egyszer itt volt a Földön, aztán utána nem lesz semmi, majd csak az örökkévalóságban találkozunk vele ismét. A lelki hajlék pontosan a visszatérésben valósul meg. Azt ígérte Jézus, hogy ismét eljön, ismét itt van, ismét segít. Jézus az a visszatérő vendég, aki soha nem hagy magunkra minket. Ez az ígéret örök ígéret.

Mennyire más ez, mint a mi ígéreteink. Ha Jézus azt mondja, hogy ismét és újra eljön értünk, akkor az így is van. Eszembe jutott egy filmbeli jelenet, amikor két felnőtt beszélgetett egymással, hogy mit tapasztaltak a szüleikkel kapcsolatban. Azt mondta az egyik, hogy az én apám elhagyott minket. Azt mondta, hogy leugrik a boltba egy kiló kenyérért. Még nem ért vissza azóta sem. Mindez 15 éve történt. Nekünk az ilyen élmények miatt nehéz elhinni, hogy van valaki, aki minden körülmények között tartja a szavát. Jézus azt ígérte, hogy ismét eljön. Akkor mi ezt olyan biztosnak vehetjük, hogy itt is van velünk. Ez teszi biztossá, otthonossá a lelki hajlékot.

Végül azt mondta Jézus, hogy azért jön el értünk, hogy ahol Ő van, ott legyünk mi is. „Ismét eljövök és magam mellé veszek titeket”. A lelki hajlék annak a megélése, hogy Jézushoz emelkedünk. Ezt tartom minden imádság, minden istentisztelet lényegének. Felülemelkedek mindazon, ami körülvesz. A tegnapi hálaadó alkalmon is azt éreztem, hogy sikerült valami magasabb régióba kerülni. Nem azzal foglalkozom, hogy mennyi minden tennivaló lenne, hanem azzal, hogy mennyi mindent megkaptam már Istentől. Amikor pedig Jézus eljön értünk, hogy maga mellé vegyen, akkor azt a csodát éljük át ismételten. Fölé tudunk emelkedni életünk nehézségeinek.

Ezért beszélhetünk ravatal mellett is Isten vigasztalásáról, mert hisszük, hogy Jézus maga mellé emel minket. Ezért beszélhetünk súlyos betegek ágyánál is arról, hogy van reményünk, mert hisszük, hogyha nem is testben gyógyulunk meg, de lélekben egészségesek maradunk. Sőt, ezért bátoríthatunk mindenkit a legkilátástalanabb helyzetben is azzal, hogy Jézus felemeli az életünket. Hiszem, hogy a munkanélküli helyzetben, hajléktalanságban, minden nehézségben ez a felemelő erő megjelenik. Jézus pedig minket is azért emel fel újra és újra, hogy a mi segítségünkkel, az elnyert áldásokkal mi is tudjuk felemelni mások életét.

Kedves Testvéreim! Van tehát olyan hajlékunk, ami segít, ami felemel, ami erőt ad. Ez pedig az a hely, ahol Jézussal együtt lehetünk. Hogyan fejezte be Jézus a mondatát? „Magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is”. A végeredmény tehát ez az együttlét. Ahol Jézus van, ott vagyunk mi is. A lelki hajlékban soha nem vagyunk egyedül, onnan soha nem szorulunk ki, mert Jézus ismét eljön, maga mellé vesz, hogy Vele legyünk mindörökké. Ebben a csodás hajlékban legyen részünk most és életünk minden napján.

Amen!

Záró ének: 294. dicséret mind a 3 verse